

РЕШЕНИЕ

№ 4449

гр. София, 17.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 04.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **2172** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт №08.11.2010 година,потвърден с Решение №263/11.02.2011 година на Директор на Дирекция” ОУИ”.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се,че жалбоподателят е платил по всички процесни фактури, като в хода на ревизионното производство доставчиците са представили всички необходими документи, доказващи реалността на доставката . Иска се отмяна на ревизионния акт.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] [населено място], редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от адвокат П.,редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и претендира сторените по делото разноски.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт К., редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Поповска изразява становище за неоснователност на предявената жалба.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение за актуално състояние, е видно, че жалбоподателят е действащ с основен предмет на дейност подробно посочен в Удостоверението и се управлява от едноличния собственик на капитала- Н. С. М..

Със Заповед №1435/18.05.2009 година М. Г. Р. е назначена за държавен служител на длъжността- Началник сектор” Ревизии” в Дирекция” ДОК” на ТД на НАП- С.- град, считано от 01.06.2009 година.

От Заповед №1503/18.05.2009 година се установява, че Д. К. К. е назначена за държавен служител на длъжността- Главен инспектор по приходите към ТД на НАП- С.- град, считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед №РД-01-6/05.01.2010 година, Директор ТД на НАП- С.- град нередил функциите на компетентен орган да издава заповеди за възлагане на ревизии да се изпълняват от изрично изброени служители в ТД на НАП- С.- град, измежду които и М. Г. Р.- Началник сектор” Ревизии” при ТД на НАП- С.- град.

Със Заповед за възлагане на ревизия №1003008/12.04.2010 година, М. Г. Р. на длъжност- Началник сектор” Ревизии” при ТД на НАП- С.- град възложил да бъде извършена ревизия на [фирма], определила състава на ревизиращия екип- Д. К. К.- на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител екип и Г. Н. С.- на длъжност старши инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС-01.10.2009 година-28.02.2010 година, Корпоративен данък за периода 01.01.2009 година-31.12.2009 година срока, в който следва да завърши ревизията- до три месеца, считано от датата на връчване на заповедта за възлагане.

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на 22.04.2010 година на управителя на ревизирия данъчен субект/ видно от разписката, неразделна част от заповедта за възлагане, приложена на лист 435 от делото.

С нова Заповед за възлагане на ревизия № 1006010/19.07.2010 година, органът възложил ревизията- М. Г. Р.- Началник сектор” Ревизии” при ТД на НАП- С.- град удължила срока на ревизията с още един месец, считано до 22.08.2010 година.

Новата заповед за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на пълномощник на ревизирия данъчен субект на 29.07.2010 година.

На 07.09.2010 година, органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили Ревизионен доклад №1006010, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирия данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

Ревизионният доклад е връчен лично срещу подпис на пълномощник на ревизирия данъчен субект на 11.10.2.2010 година.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1006010/11.10.2010 година, органът, възложил ревизията- М. Г. Р. на длъжност- Началник сектор” Ревизии” при ТД на НАП- С.-град определила Д. К. К.- на длъжност- Главен инспектор по приходите за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

На 25.10.2010 година, дружеството- жалбоподател депозирало до ревизиращия екип писмено възражение срещу съставения ревизионен доклад, към което приложило и писмени доказателства.

На 08.11.2010 година, Д. К. К. на длъжност- Главен инспектор по приходите издала обжалвания Ревизионен акт №, с който установила задълженията на ревизирия данъчен субект по ДДС и за периоди, подробно посочени в него и за Корпоративен данък.

Ревизионният акт и заповедта за определяне на компетентен орган са връчени на

пълномощник на ревизирия данъчен субект на 14.12.2010 година.

На 29.12.2010 година, дружеството- жалбоподател депозирало жалба до Директор на Дирекция" ОУИ" срещу издадения ревизионен акт.

На 11.02.2011 година, Директор на Дирекция" ОУИ" с Решение №263 оставил без разглеждане жалбата на дружеството срещу издадения ревизионен акт в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчен период месец 10.2009 година и прекратил производството по жалбата в тази му част,и потвърдил ревизионния акт в останалата обжалвана част.

Решението е връчено лично срещу подпис на пълномощник на ревизирия данъчен субект на 22.02.2011 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в три броя папки приложения.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №/08.11.2010 година,е издаден от компетентен орган- това е Главен инспектор по приходите и ръководител екип при ТД на НАП-С.-град, Д. К. К.,когото изрично по силата на чл.119,ал.2 ДОПК,органът възложил ревизията/определен от Териториалния директор на НАП-С.-град-Началник-сектор "Ревизии",в Дирекция"ДОК"на ТД на НАП- С.-град М. Г. Р. със Заповед №К1006010/11.10.2010 година е определил за компетентен орган да издаде ревизионния акт. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява,че лицето-Д. К. К. заема длъжността- Главен инспектор по приходите към ТД на НАП- С.- град. Наред с това, отново между страните няма спор, а от доказателствата по делото е видно, че и лицето М. Г. Р. заема длъжността-Началник сектор" Ревизии" в Дирекция" ДОК" при ТД на НАП- С.- град.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,играещ ролята на мотиви. В тази насока,абсолютно неоснователен е доводът на жалбоподателя, че ревизионният акт е немотивиран.При издаването му,органът по приходите е спазил процесуално- правните разпоредби ,като ревизионното производство е приключило в сроковете ,визирани в ДОПК.

При издаването на ревизионния акт,органът по приходите е спазил и материално правните разпоредби на ЗДДС и на ЗКПО.

В чл.68,ал.1 ЗДДС са визирани положителните предпоставки,при наличието на които възниква правото на данъчен кредит.В чл.69 от ЗДДС-отрицателните, предпоставящи

отказване на данъчен кредит, едно измежду които е ненамирането на доставчика на посочения адрес за кореспонденция.

От събраните доказателства е видно, че първият доставчик [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактури с №2882/25.11.2009 година с предмет на доставката- гравирание на пепелници от естествен бук, № 2921/30.11.2009 година с предмет на доставката-транспорт, № 3044/22.01.2010 година с предмет на доставката- изготвяне и обработка на фотоматериали”, № 3106/25.02.2010 година с предмет на доставката транспорт, № 3110/25.02.2010 година с предмет на доставката- гравирание на пепелници.

Наред с това, от събраните в хода на ревизионното производство доказателства е установено, че този доставчик е включил процесните фактури в Дневника за продажби и в Справките- декларации за съответните данъчни периоди, данъкът е начислен счетоводно и е осчетоводен по сметка 4532- разчети за ДДС, като извършването и предаването на фактурираните услуги е станало с приемо-предавателен протокол, приложен по делото. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство, жалбоподателят представи доказателства за наличие на техническа, материална и кадрово обезпеченост у този доставчик, позволяващи му да осъществи доставките. Не се съдържат никакви доказателства, че този доставчик и лицето осъществило транспорта се намират в договорни отношения, не са представени товарителници и не е ясно какво е превозено. Наличието на сключени два броя трудови договори на този доставчик- единият работник на длъжност- организатор офис и работник сглобяване на детайли, сами по себе си не могат да обусловят наличие на кадрово обезпеченост, позволяваща на този доставчик да извърши доставките, да не говорим, че този доставчик няма назначен шофьор. По отношение на посоченото в пътните листове лице, осъществило транспорта- Б., не се съдържат никакви доказателства, че същото е назначено на тази длъжност по граждански или трудов договор, нито пък е представен договор за извършване на транспортна услуга. Не се представиха и никакви доказателства за собствени или наети от страна на доставчика обекти, от които извършва дейността си, приемо-предавателни протоколи, товарителници, складови разписки, доказателства за квалификацията на персонала, необходима да извърши гравирането на пепелниците, изготвянето и обработка на материалите. Издаването на данъчни фактури от този доставчик само по себе си не означава реално осъществена доставка. Това е така, защото издаването на данъчни фактури само по себе си не води до реално възникнало данъчно събитие, тъй като фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва определени правни последици. С оглед на това, съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези фактури в размер на 4070.96 лева. Жалбоподателят не можа по пътя на пълното насрещно доказване да обори извода на органа по приходите за липса на реална доставка. Въпреки, че бе назначена съдебно счетоводна експертиза, жалбоподателят изрично заяви, че няма да внесе определения депозит и същата бе заличена от съда. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на жалбоподателя, че и при новия ЗДДС, и при стария, въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение. За да възникне правото на данъчен кредит за лицето- получател по съответната доставка, то следва да са налице всички предвидени в закона условия, а липсата на което и да е от тях води до отказване право на данъчен кредит.

От доказателствата по делото се установява, че вторият доставчик- [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактури с № 754/23.11.2009 година с данъчна основа 4644 лева, с предмет на доставката- пепелници за пури, № 761/23.11.2009 година с предмет на доставката- пепелник за пури. Обстоятелството, че тези две процесни фактури са включени от този доставчик в Дневника за продажби и в справката декларация за съответния данъчен период и ДДС е начислен от този доставчик по реда на чл.86 от ЗДДС, не води автоматично до реално осъществена доставка от този доставчик. По делото не се съдържат доказателства за начина на разплащане по фактурата, липсват доказателства за наличие на договорни отношения между контрагентите, липсват и доказателства за осъществено транспортиране от чие име и за чия сметка е извършена доставката, нито пък доказателства, установяващи наличие на техническа, материална и кадрова обезпеченост у този доставчик, позволяваща му да осъществи доставките. Обстоятелството, че този доставчик има назначени 8 лица на трудов договор, само по себе си също не означава наличие на кадрова обезпеченост, позволяващ му да осъществи доставките/ защото лицата заети във фирмата не притежават необходимата квалификация за да извършат доставките- оператор по производство на хартиени изделия-1 брой, машинен оператор по производство на картонени изделия-, нискоквалифициран персонал зает в производството, общ работник в промишлеността/. Наред с това, нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство се представиха доказателства за наличие на реално осъществена доставка от този доставчик. Представените от жалбоподателя в хода на ревизионното производство доказателства- два броя договори за изработка от 19.10.2009 година и от 01.02.2010 година, сключени между жалбоподателя и този доставчик, имащи за предмет изработка на 4300 броя пепелници за пури от естествен бук, прорпарен, изсушен и представените приемо- предавателни протоколи, съответно от 23.11.2009 година и от 23.02.2010 година, сами по себе си не могат до обусловят наличие на реално осъществена доставка, защото дружеството- жалбоподател не разполага с МПС, а в договорите е посочено, че транспортът се осъществява за сметка на възложителя/ жалбоподател/. Не се представиха и доказателства за това кой е извършил транспортирането на пепелниците и изобщо реално осъществена доставка. Настоящата съдена инстанция намира, че тези доказателства са създадени само и единствено с цел защитната теза на жалбоподателя, защото те са представени едва с възражението срещу ревизионния доклад и то от самия жалбоподател, а не са представени от доставчика и от жалбоподателя при поискването им. Издаването на данъчни и фактури от доставчика и включването им в Дневника за продажби и в Справката декларация, само по себе си не води до реално осъществена доставка. И тук по отношение на този доставчик жалбоподателят чрез процесуалното си бездействие, не обори извода на органа на приходите за липса на реално осъществена доставка, при което съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тези две процесни фактури в общ размер на 9331.20 лева и 9288 лева. От събраните доказателства също е установено, че предходен доставчик на прекия [фирма] е [фирма]., издател на фактура с №24/ 02.11.2009 година с предмет на доставката-ОЗМ- Б. труп 30 кв.метра на стойност 6480 лева. От събраните доказателства е видно още, че този доставчик е издал в полза на жалбоподателя фактура с № 25/30.11.2009 година с предмет- Разпалки – борина/ продукт от смола, като е отразен от доставчика като услуга. В хода на ревизионното производство, този доставчик не е намерен на посочения адрес за кореспонденция. Неоснователен е

доводът на жалбоподателя ,че органите по приходите не се извършили такова посещение и същият е осъществил контакт с този доставчик, защото от една страна, органите по приходите са извършили две посещения на адреса за кореспонденция на този доставчик, обективирани в протоколи, а от друга, след ненамирането му са изготвили съобщение и са го поставили в И. страницата на НАП,, а наред с това, е изпратено и съобщение по пощата с обратна разписка.Но дори и да не бяха представени доказателства за изпращането на съобщението по пощата с обратна разписка,така както повелява разпоредбата на чл.32,ал.5 от ДОПК-за едновременно изпращане и на писмо с обратна разписка,14 дневният срок,в който ако данъчно задълженото лице не се яви, съобщението се прилага към досието и се смята за редовно връчено,започва да тече не от момента на получаване на обратната разписка,а от поставяне на съобщението.С оглед на това,твърдението на жалбоподателя остана недоказано и същият не може да обори доказателствената сила на протоколите за извършените посещения на адреса за кореспонденция на доставчика,защото протоколите съгласно чл.50,ал.1 ДОПК са официални документи и се ползват с предвидената материална доказателствена сила.Това е така,защото протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му,е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Ненамирането на доставчика/ предходен на прекия/ на посочения адрес за кореспонденция, е едно от основанията за непризнаване право на данъчен кредит. Наред с това представените с възражението срещу ревизионния доклад писмени доказателства от страна на жалбоподателя, по никакъв начин не може да се обори извода на органа по приходите за реално осъществена доставка между този доставчик, още повече, че има явно несъответствие с отразяването на вида на процесната доставка-предмет на фактури № 25/30.11/2009 година отразена от доставчика с предмет услуга , а от представената от дружеството- предметът е разпалки - борови,при което съвсем законосъобразно, органът по приходите е отказал право на данъчен кредит по тази процесна фактура..

От събраните по делото доказателства е установено , че доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя фактура с № 36/10.12.2009 година с предмет на доставката- услуга по договор, а фактурата е включена в Дневника за продажби и в Справката- декларация за съответния данъчен период. Наред с това , в хода на ревизионното производство е представен Комисионен договор от 15.06.2009 година, сключен между този доставчик и жалбоподателя, по силата на който комисионерът-доставчик поел задължение да сключи от свое име и за сметка на комитента сделки с намиране на клиенти за дейността на възложителя- продажба на стоки местно производство и от внос в Б., ЕС, както и от страни извън ЕС, както и отчет към Комисионния договор от 15.06.2009 година, съгласно който управителят на [фирма] е провел редица срещи и разговори с фирми търговци, осъществяващи различни дейности и в резултат на което се е стигнало до договорни отношения с търговци от европейския съюз и впоследствие от жалбоподателя са осъществени реални търговски сделки, като услугата по тази фактура е извършена лично от него. Обоснован е изводът на органа по приходите, че по отношение на тази доставка следва да намери приложение разпоредбата на чл. 86 от ЗДДС и доставчикът не е следвало да начислява ДДС, предвид обстоятелството, че мястото на изпълнение при доставка на услуга, оказана от посредник, действаща от името и за сметка на друго лице, когато тази доставка е свързана с доставка на услуги е мястото на изпълнението на доставката ,за която е оказано посредничеството. При това, съвсем законосъобразно органът по приходите е отказал право на данъчен кредит в размер на 8400 лева по тази процесна фактура ,още повече , че последващо изпълнение

,респективно реализация на услуги по договора не са констатирани.

По отношение на извършеното увеличение на финансовия резултат по ЗКПО за 2009 година.

Съгласно разпоредбата на чл.16,ал.2, т.4 от ЗКПО- за отклонение от данъчно облагане се смята и заплащането на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

Предвид обстоятелството, че по отношение на доставчиците не се представени доказателства за реално осъществени доставки, съвсем законосъобразно органът по приходите е извършил увеличение на финансовия резултат със сумата от 112505.60 лева и определил корпоративен данък в размер на 11250.56, ведно с дължимата лихва за несвоевременното внасяне на данъка.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира обжалвания ревизионен акт за законосъобразен,отговарящ на условията за редовно действие, което предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на 161,ал.1 ДОПК, на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 1517 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт №08.11.2010 година,потвърден с Решение №263/11.02.2011 година на Директор на Дирекция” ОУИ.

ОСЪЖДА [фирма]-ГР..С. да заплати на ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ”ОУИ”ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 1517 лева.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на жалбоподателя,на ответника по жалбата и на СГП.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

